

mellőzve ezúttal a kérdés ökológiai megközelítését, hiszen azt már sokan taglalták. Jobban mondva arról a törekvéstről szeretnék szólni, hogy nagyvadas területeinket pár száz hektáros nagyságúra alakítsák, csak azért, hogy a földtulajdonosok saját jogon, vagy néhányan társulva könnyebben vadászati lehetőséghez jussanak. Miért gondolja bárki is, hogy, ha egyszer valakinek van 100, 200, akárhány százhektáros földje, annak feltétlenül vadászati lehetőséghez kell jutnia, még akkor is, ha egyébként más feltételeknek nem felel meg? Egyébként is, hol húzzuk meg a határt? Mindig lesznek olyan földtulajdonosok, akiknek a területre kisebb a kellelténél, és ezért nem jutnak vadászati lehetőséghez. Alig hiszem, hogy ennek úgy kellene működnie, hogy ha valakinek földje van, azon a föld mélyétől a sztratoszféráig rendelkezik minden élő és élettelen felett. Vagy kap-e automatikus bányanyitási lehetőséget, csak azért, mert az övé a föld, és mondjuk az természetvédelmi vagy más érdekeket sért? Elpusztíthat-e bármilyen állatot, csak azért, mert ő ott a gazda? Nos, a természetvédelmi, a mi esetünkben, szűkebben vadvédelmi megfontolások úgy kívánják, hogy törvények korlátozzák földhasználati törekvéseiben. Olyan törvények, amelyek például kimondják, hogy a legkisebb területnagyság 3000 ha. Vegyük észre, hogy a jelenlegi sajnálatosan alacsony szintű jogkövető magatartásunk mellett egy terület-elaprózódás az ellenőrizhetőség teljes feladását, a nagyvadállomány végét jelentené. Vagy ez a cél?

Mi hát a megoldás az erdészet és vadászat viszonyának normalizálására, nem feledve ki a természetvédelmet sem? Nem tudom, de az biztos, hogy egy megkezdett társadalmi párbeszéd, kutatók, szakértők bevonásával, idővel elvezethetne valamilyen konszenzushoz. Illuzórikus lenne az ellentétek teljes feloldását várni, de, egy kompromisszumos, mindenkit kielégítő megoldást lehetne találni. Persze ehhez több beleélő képesség kell minden oldalról, kizárva a szélsőséges megnyilvánulásokat és diktátumokat.

Náhlík András

U.i. Elolvassa a leírtakat, elismerem, vannak állításaimnak vitatható pontjai, helyenként szándékosan is sarkítottam. De, ha így van, hát vitassuk meg. És ne csak e lap hasábjain, hanem a szélesebb közvéleményt bevonva, kutatási eredmények folyamatos felhasználásával. És fogadjuk el alaptételként, hogy senki sem okvetlenül valamelyik tábor szekértolója, csak azért, mert velünk ellentétes véleményen van.

Természet szerű erdőgazdálkodás

Az OEE három szakosztálya tartotta közös rendezvényét a Pili Parkerdő Rt. területén. A közös gondolat az erdő működésének tanulmányozása, a természet erőinek hasznosítása az erdőgazdálkodás gyakorlatában.

Első nap délután az Erdőhasználati Szakosztály tagjai Csépanyi Péter osztályvezető kalauzolásával a Pilis-szentlélek 25 A erdőrészlet vegyeskorú erdőalak felé való átalakításának kísérletét és környezetét nézték meg. Az erdőrészlet bekerített felében a fajgazdaság, a többkorúság és az értékfatermelés lehetőségei teremtődtek meg. A készletgondozó használatok során az állomány minőségének a javítása a cél.

Kultúrprogramként a fahasználók a visegrádi várat tekintették meg 5-én reggel az erdészetvezető és a kerületvezető „várnagy” szakavatott vezetésével.

5-én az Erdőhasználati, az Erdőművelési és a Természetvédelmi Szakosztály tagjai dr. Madas László vezetésével az 1955 óta folytatott szálaló vágásos gazdálkodás eredményeit nézték végig. A 3-4 méteres újulatban őrt álló faóriások biztosították a felújulást, a többkorú, fajgazdag erdő kialakulását; még évtizedeken át értékfát szolgáltatnak, s a közvélemény számára is elfogadható erdőképet nyújtanak. Az ott láttak egy, a mai gyakorlatnál igényesebb, emellett gazdaságos megoldás sikerét mutatták. Tisztelet azoknak, akik kigondolták, szép és jó elképzelésük-

hoz hűségesek maradtak közel fél évszázadon át.

Mindkét nap szó esett az elegyfajok fontosságáról, neveléséről és az álgesztesedésről. A fák a szálaló vágások során 80–160 éves korban kerülnek kitermelésre. Ez a használati mód magas szintű szakszerűséget követel meg erdőművelésben és fahasználatban egyaránt. Az erdőművelésben akár megtakarítás is elérhető: a folyton jelen lévő laza árnyalás és a sűrűségállapot miatt csak akkor kell kis mértékű elegyarány szabályozást, minőségi válogatást végezni, ha az ember már elfér a felújítási szint alatt.

A bemutatón az erdőgazdaság, az erdészet képviselői mellett megjelent a vállalkozó is (*Balázs György*), aki a meredek oldalakon alkalmazott megoldást ismertette. (Kötélpályás termelés irányított döntéssel. 5-6 fa koronáját döntötték egy helyre, így a legkisebb kárt okozva.)

A harmadik nap délelőttjén az Erdőművelési Szakosztály és a Természetvédelmi Szakosztály tagjai a pilisvörösvári kopárokban a tűz által elpusztított feketefenyvesek újraerdősítését tanulmányozták. E másodlagos kopárterületeken a hajdani kopárfásítás megindította a talaj fejlődését, az élővilág gazdagodását. Ezt a folyamatot az 1993. évi tűzvész visszavetette. A közel 100 hektáros leégett területen differenciált helyreállítás indult meg: a még álló, le nem égett feketefenyves záródását törekedtek csökkenteni, hogy a lombos fafajok

a fenyők alá és közé települhessenek (cser, virágos kőris, madárcseresznye, barkóca berkenye, molyhos tölgy), az erózió pusztítását a lejtőkön akáchasítékból készült hordalékfogó gátakkal törekedtek megakadályozni, a fenyő magvetésből kelt sűrű foltok ritkítása idejében megkezdődött, sziklagyepnek való foltokat erdősítéssel nem érintettek, ahol a tűz után befutott az akác, átmenetileg elfogadták.

Mindezek eredményeképp egy változatos, biológiailag az előző állománynál gazdagabb állománykép alakult ki, melynek a közjóléti értéke is nagyobb. Jó lenne, ha az ilyen értékteremtő megoldások esetében a támogatások nagyobb ösztönző tartalommal bírnának, mint amit a többletköltségek 50%-a jelent.

Mindhárom nap terepi tapasztalatai a természet folyamataihoz, az erdő állapothoz jobban alkalmazkodó erdő-

gazdaságról szóltak, amely reményeink szerint a jövő erdőgazdálkodása.

Köszönet illeti a Pilisi Parkerdő Rt. vezetését és munkatársait, hogy a közel hatvan érdeklődő kollégának igényes szakmai programot biztosítottak e három napon.

Kiemelten megemlékezünk *Csépányi Péter* osztályvezető szakszerű és lelkes vezetéséről, *Kissné Szabó Gabriella* szervező munkájáról, a Pilisszentkeresztí Erdészet munkatársairól (*Farkas Viktor* erdészetvezető, *Borka Viktor* erdőművelési műsz. vezető, *Szmetana Mibály* és *Bakó Zsigmond* kerületvezetők) és a Visegrádi Erdészet minket segítő gárdájáról (*Erős Péter* erdészetvezető, *Ocsovai Zoltán* műszaki vezető, *Felbert Mibály* kerületvezető).

**Bús Mária, Garamszegi István,
dr. Markovics Tibor**
szakosztályvezetők

Bertényi Miklós emléktáblája a róla elnevezett fűvészkertben